

Colectivo AlNorte

COORDENADAS INCERTAS

23.10.20 – 24.01.21

CRISTINA BREA LODEIRO

O Norte é inicio, é fin, é meta e é camiño, é un tipo de vida e unha consecuencia da mesma.

En ese Norte sitúase a maternidade coma un iceberg que nos oculta todas as súas caras máis íntimas, e que ao igual que o Norte, non é sempre o esperado.

En nas súas engurras atopo a miña calma.

Eu non son sen isto, non son con isto.

É el. Son eu. Pero este non é el, é unha imaxe dun instante do que é el. Unha representación do instante no que somos os dous. Estamos os dous.

E seguen os pétalos a caer máis intensos ca nunca, a beleza é máis complexa hoxe que onte.

Nos seus ollos naufrago, en cada unha das súas dores e as súas sorpresas. En cada unha das súas metáforas xogadas. O único ser que pode xogar comigo ao seu antollo, nin o sabe con certeza.

Poucas cousas tan belas, poucas cousas tan fráxiles, poucas tan duras, tan innecesarias pero tan valiosas.

Da entropía á certeza e volta. Desconto por ir no mesmo día.

No resto, no ciscallo segue estando a beleza, si cabe, máis profunda. Porque por moito que corras, o monstro sempre te alcanza.

O Norte, se non se debe de perder... Que é telo? Que é segui-lo?

Tes ti o Norte?

El Norte es inicio, es fin, es meta y es camino, es un tipo de vida y es una consecuencia de la misma.

Y en ese Norte se sitúa la maternidad como un iceberg que nos oculta todas sus caras más íntimas, y que al igual que el Norte, no es siempre lo esperado.

Y en sus arrugas encuentro la calma.

Yo no soy sin ello, no soy con ello.

Es él. Soy yo. Pero este no es él, es una imagen de un instante de lo que es él. Una representación del instante en el que somos los dos. Estamos los dos.

Y siguen los pétalos cayendo más intensos que nunca, la belleza es más compleja hoy que ayer.

En sus ojos naufrago, en cada uno de sus dolores y sus sorpresas. En cada una de sus metáforas jugadas. El único ser que puede jugar conmigo a su antojo, ni lo sabe con certeza.

Pocas cosas tan bellas, pocas cosas tan fráxiles, pocas tan duras, tan innecesarias pero tan valiosas.

De la entropía a la certeza y vuelta. Descuento por ir en el mismo día.

En el resto y el desecho sigue estando la belleza, si cabe, más profunda. Porque por mucho que corras, el monstruo siempre te alcanza.

El Norte, si no se debe de perder, ¿Qué es tenerlo? ¿Qué es seguirlo?

¿Tienes tú el Norte?